

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲ اردیبهشت ۹۴

خطبه‌ی شهادت امام هادی (ع)

بار خدایا حمد و ثنا درخور عظمت و بی‌نیازی توست که صاحب همه‌ی نعمت‌ها و رحمت‌هایی که آفریدی و روزی دادی، بخشیدی و مهربانی کردی، بدی و خوبی را الهام نمودی، عطا کردی و افزودی پس هر که به غیر تو امید بست ناامید شد و هر که از غیر تو عزت جست خوار گشت. نیست معبودی جز ذات اقدس.

بار الها ماهی را آغاز نمودم که مقدمه‌ای است بر ماه پیامبرت، افضل اوصیاء، حضرت محمد (ص) و ماهت ماه رمضان، پس به من توفیق عبادت و صبر شکرگزارانت، عمل دوستدارانت و یقین عابدانت را عطا کن و یاریم کن عملی را انجام دهم که خیر و ثواب و نجات دنیا و آخرت در آن باشد.

سلام و صلوات بر رسول اکرم، واسطه‌ی خیر و برکت، حضرت محمد (ص) و بر خاندان پاکش و سلام بر دوران‌ها و بر امانت جانشان؛ همان‌هایی که آمدند تا نقش را معنا کنند؛ نقش استوار بندگی، پس پرده‌ی جانشان را گشودند تا همگان در آینه‌ی روحشان نمادی از خلقت را شاهد باشند آنگاه دست توانمندان را گیرنده‌ی دست‌هایی نمودند که نشانی‌شان را پروردگار در کتاب آسمانی قرآن کریم اعلام فرموده همانانی که نقش روحشان نقشی استوار است نقشی که سازنده‌ی جان خلیفه است.

پس شکر پروردگار کبریایی و قدرتمند و آفریننده که خود فرمود: بزرگوار است خدایی که سلطنت ملک هستی به دست قدرت اوست و بر هر چیزی تواناست، خدایی که مرگ و زندگانی را آفرید که شما بندگان را بیازماید تا کدامیک نیکوکارتر است و او مقتدر و آمرزنده‌ی گناهان بندگان است بندگان که همواره حیاتشان را با انوار پروردگارشان جاودانه می‌سازند و دست محبتشان را بر جان‌هایی می‌گشایند که مودت را جز به عمل نمی‌آریند.

پس به فرموده‌ی سرور عالمیان، حضرت صدیقه‌ی کبری فاطمه‌ی زهرا (س) شرط مودت عمل به دستورات خداوند در قرآن کریم است که در آن صورت است که دست‌های

قدرتمند اهل بیت به یاری بندگان خواهد آمد و نجات و سعادت دنیا و آخرت را در پی دارد، در غیر این صورت نه تنها مودتی پذیرفته نیست بلکه توحید نیز پذیرفته نخواهد شد پس باید فریاد کرد وای بر احوال دشمنان اهل بیت که چه سیه روز و بدفرجام هستند.

ما در این روز به سوگ یکی از اختران آسمان امامت در این کوی عشق نشسته ایم که آن شهادت دهمین اختر امامت و ولایت، هدایت کننده، صابر و عادل، عالم و هادی، حضرت امام علی نقی است. فرصت را غنیمت داشته گوشه ای از زندگانی پر برکت ایشان را بازگو می کنیم.

نام آن بزرگوار علی و لقب های مشهورشان نقی و هادی است. عمر شریف ایشان چهل سال بود. در نیمه ذی الحجه سال ۲۱۲ متولد و در سوم رجب سال ۲۵۴ به دست معتز عباسی لعنت الله مسموم و به شهادت رسیدند. مدت امامت ایشان سی و سه سال است. هفت ساله بودند که حضرت امام جواد (ع) پدر گرامی شان شهید شدند و امامت به ایشان منتقل گردید. سیزده سال در مدینه به سر بردند و متوکل عباسی که امیر مؤمنان علی (ع) در نهج البلاغه او را شقی ترین خلفای عباسی به شمار آورده، ایشان را جبراً به بغداد آورد. در مدت بیست سالی که وجود مبارکشان در بغداد بودند متوکل لعنت الله هم ایشان را به زندان می انداخت و هم در زمانی که امام در خارج از زندان بودند نیز به آزار و اذیت ایشان می پرداخت.

حال ضمن تسلیت به ساحت مقدس فرزند گرامی امام هادی، امام و مولایمان ابی صالح المهدی (عج) مزین می کنیم این خطبه را به فرازهایی از زیارت جامعیه کبیره که از زبان مبارک امام هادی (ع) است که سرشار از نکته های پرمغز و ادب حضور و معرفی جامع و کامل اهل بیت می باشد که در فرازی در شناخت اهل بیت آمده است که: شما ای خاندان نبوت و جایگاه رسالت و حجت های خدا بر اهل دنیا و آخرت، خداوند کریم شما را عزت داد به هدایت، برگزید به خلافت، امین داشت به سر و حکمت و قرارداد شما را پایه های توحید، پاک کرد از بدی ها و شما دعوت کردید مردم را به امر به معروف و نهی از منکر و جهاد با مال و جان و فرزند در راه خدا پس مولا و

سروران من، به راستی که گناهانم پاک نشود مگر به شفاعت شما چون خداوند کریم شما را مأمور هدایت و نجات ما قرارداد پس یاریمان کنید تا از آلودگی‌ها پاک شده و رستگار شویم.

اللهم عجل لوليک الفرج

www.rayatolhoda.com